

Γειά σας! Είμαι η Κατερίνα και είμαι 30 ετών. Είναι τόσα αυτά που θέλω να γράψω και να επικοινωνήσω που ελπίζω να το πετύχω...

Η ελκώδης κολίτιδα εμφανίστηκε το καλοκαίρι του 2007. Νοσηλεύτηκα για 12 περίπου ημέρες στο νοσοκομείο με ισχυρές αντιβιώσεις και μεγάλες ποσότητες κορτιζόνης. Βγαίνοντας από εκεί οπλίστηκα με πολύ δύναμη (γενικά δεν το βάζω κάτω) και συνέχισα την καθημερινότητά μου χωρίς να συμβαίνει κάτι. Αντιμετώπιζα τις εξάρσεις μου κάθε 2μήνες για περίπου 2 μήνες για τα επόμενα 2 χρόνια... δηλαδή για 2 συνεχόμενα χρόνια ήμουν σε έξαρση. Τα αίτια? Ακόμα και τώρα άγνωστα.... Λίγο το στρες, λίγο η κληρονομικότητα (η αδερφή του πατέρα μου έχει νόσο crohn), λίγο το ότι μεγάλωσα μέσα στο τσιμέντο και δεν έχω αναπτύξει τα «σωστά» αντισώματα, λίγο το ότι έκοψα απότομα το τσιγάρο (Φεβρουάριο 2007), λίγο η σκωληκοειδίτιδα, λίγο τ'όνα... λίγο τ'άλλο... αλλά πουθενά ο λόγος και η αιτία.... Μέχρι που το Μάιο του 2009 μπήκα εσπευσμένα σε ιδιωτικό νοσοκομείο και μέσα σε 8 ημέρες κυριολεκτικά σάπισε το έντερό μου. Έπρεπε να προχωρήσουμε σε ολική αφαίρεση... Εγώ δεν είχα επικοινωνία με το περιβάλλον και οι γονείς μου ήταν τόσο μπερδεμένοι και φοβισμένοι που δεν μπορούσαν να αποφασίσουν... Με την πίεση, την υπομονή και επιμονή του Δημήτρη μου (του αγοριού μου – συζύγου μου πλέον) μπήκα στο χειρουργείο με 40% πιθανότητες να ζήσω... Ξύπνησα με ένα σακουλάκι στην κοιλιά μου και μια τομή περίπου 25 εκ. (είχα και άλλα αξεσουάρ αλλά δεν είναι της παρούσης) Κανονικά τα στάδια της ολικής αφαίρεσης είναι 2 αλλά λόγω της κατάστασης μου έγινε σε 3, ήτοι 7 μήνες με παραφύση έδρα (δεν ονομάζεται έτσι ακριβώς... δε θέλω να θυμάμαι πως λέγεται...). Σε αυτούς τους μήνες με τη συμπαράσταση της οικογένειάς μου, του Δημήτρη μου, των φίλων μου αλλά και των γαστρεντερολόγων μου κατάφερα να σηκωθώ, να αντιμετωπίσω και να προσαρμοστώ στα νέα δεδομένα. Έκανα όλα όσα έκανα και πριν παρόλο που είχα το σακουλάκι. Πήγαινα στη δουλειά μου, για ψώνια, σε club, για φαγητό, διακοπές, έκανα δουλειές στο σπίτι.... Δεν άφησα να με νικήσει παρόλο που είχα ανά διαστήματα απίστευτες εκρήξεις θυμού, απογοήτευσης, εκνευρισμού, θλίψης και ένα μόνιμο γιατί στο μυαλό μου.... Αλλά δεν μου έφταιγε κανείς γύρω μου... αντίθετα προσπαθούσαν με κάθε μέσο και τρόπο να με κάνουν να γελάω και να ξεχνιέμαι... Δε θα ξεχάσω ποτέ την ημέρα που βγήκα από το νοσοκομείο στο 3^ο χειρουργείο μου απαλλαγμένη από οτιδήποτε περιττό... Ήταν λίγες ημέρες πριν τα Χριστούγεννα του 2009. Το κλάμα μου εκείνη τη φορά ήταν αγαλλίασης... άδειασα τελείως... γύρισα σπίτι και τα άφησα όλα πίσω....

Το Α & το Ω στην όλη διαδικασία είναι η ψυχολογική συμπαράσταση προς τον ασθενή γιατί ο κάθε ένας από εμάς είναι διαφορετικός και χρήζει διαφορετικής αντιμετώπισης. «Εμείς» που είμαστε πιο δυνατοί, θα μπορούσαμε να βοηθούμε τους πιο αδύναμους σε αυτές τις καταστάσεις. Μου είχε ζητηθεί από τους γιατρούς μου και έχω επικοινωνία με άτομα που αντιμετωπίζουν την αρρώστια αυτή. Ότι

ακριβώς έκαναν και εκείνοι προς εμένα όταν ήμουν χαμένη, αηδιασμένη και απίστευτα θυμωμένη... Μου γνώρισαν την Κωνσταντίνα, ίδια ηλικία με εμένα και ομοιοπαθούς από τα 18 της... Με βοήθησε τόσο πολύ... Με καταλάβαινε 100% και ακόμα όταν βρισκόμαστε, θεωρώ ότι είναι ο μοναδικός άνθρωπος που μπορώ να επικοινωνήσω σε αυτό το θέμα. Μέσα από όλα τα κακά βγήκε και ένα καλό! Μια καινούργια φίλη! Παρόλα αυτά όμως στην Ελλάδα είμαστε πάρα πολλά χρόνια πίσω γύρω από τις νόσους crohñ & ελκώδη κολίτιδα. Εγώ έφτασα σε σημείο να στείλω τα πλακάκια μου για βιοψία στο Βέλγιο διότι ο διαχωρισμός των 2 αυτών νόσων είναι τόσο λεπτός και ταυτόχρονα τόσο άγνωστος στους παθολογοανατόμους που σχεδόν πάντοτε βγάζουν νόσο crohñ. Στη δική μου περίπτωση ενώ ο χειρουργός είπε ότι είναι «καθαρή» ελκώδη κολίτιδα, ο παθολογοανατόμος διέγνωσε crohñ και με έφτασαν σε σημείο να μου μιλούν για καρκίνο του παχέως εντέρου!!!! Φανταστείτε... και όλα αυτά το μήνα Αύγουστο με προγραμματισμένο χειρουργείο αρχές Σεπτεμβρίου... Η ασθένεια είναι γνωστή στις βόρειες ευρωπαϊκές χώρες τουλάχιστον 50 χρόνια και αντιμετωπίσιμη πλέον με λαπαροσκόπηση...

Αλλά αυτά είναι όλα παρελθόν!! Τώρα πια η ζωή μου συνεχίζεται κανονικά, χωρίς προβλήματα, χωρίς πόνους, χωρίς φάρμακα, χωρίς κανένα απολύτως πρόβλημα!!!! Νιώθω πολύ τυχερή που βρέθηκαν στο δρόμο μου ο Απόστολος Ν. & ο Γιάννης Δ. (οι γιατροί μου) που με την καθοδήγησή τους, τις γνώσεις τους με βοήθησαν σε όλους τους τομείς να ανταπεξέλθω. Είναι και οι δυο Άνθρωποι! Το ίδιο και οι συνεργάτες τους... Τους ευχαριστώ όλους!

Φυσικά δεν μπορώ να μην αναφέρω τους γονείς μου – Μάριο & Βάνα, την αδερφή μου Βενετία και το σύζυγό μου Δημήτρη που επί 7 μήνες ήταν δίπλα μου να με βοηθούν με τις αλλαγές και ήταν οι αερόσακοί μου, τον αδερφό μου Άλκη που ήρθε από το εξωτερικό για να είναι απλά εκεί και όλους τους υπόλοιπους φίλους και συγγενείς που με τη σειρά τους έτρεξαν να βοηθήσουν και συμπαραστάθηκαν τόσο σε εμένα όσο και στην οικογένειά μου.

Συγνώμη εάν έγινα κουραστική αλλά όταν βγαίνεις νικητής αντιμετωπίζοντας το θάνατο έχεις την ανάγκη να το μοιραστείς και να ευχαριστήσεις τους δικούς σου ανθρώπους δημόσια!!

Φιλικά,
Κατερίνα Τ.